

Arrest

nr. 192 073 van 18 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X - X**
Beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 1 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 december 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 januari 2012 dienen verzoekers wederom een asielaanvraag in. Op 19 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 juli 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder rolnummer 136 247.

Op 19 augustus 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een inreisverbod. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 154 293 van 12 oktober 2015 het beroep betreffende de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard verworpt en het inreisverbod vernietigt.

Op 18 maart 2014 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 10 april 2014 geeft de arts-adviseur een medisch advies. Op 17 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is op 1 juli 2014 ingetrokken. De arts-adviseur geeft een nieuw medisch advies op 2 juli 2014.

Op 2 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 18 maart 2014 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 31 juli 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

N., R. (R.R.: ...)

geboren te Shkoder op (...)1968

+ partner :

N., A. (R.R.: ...)

geboren te Korçe op (...)1971

+ kinderen:

N., N., geboren op (...)2000

N., D., geboren op (...)2001

nationaliteit: Albanië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen :

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 04.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 16.07.2012. Betrokkene, N. R., legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.07.2012 (zie bevestiging arts dd. 02.07.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 04.01.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan N. R. te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, “de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers ondermeer het volgende uiteen:

“(…)

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoekers

Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoekers dienden al eerder een aanvraag in op 16.07.2012, daarbij voegden zij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

In januari 2013 mochten verzoekers een negatieve beslissing ontvangen m.b.t. deze aanvraag.

Verzoekers dienden gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 18.03.2014 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker, anderhalf jaar na de initiële aanvraag, nog ernstiger is. De behandelende geneesheer gradeert de ernst van de aandoening op 8/10, tov 7/10 bij de initiële aanvraag... Dat de aandoening wel degelijk verergerd is.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissing.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoeker. Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoekster te vormen en weigerde de situatie in Albanië te onderzoeken.

Nu verzoekers een tweede aanvraag indienden, waaruit duidelijk blijkt dat de aandoening nog nog ernstiger is, weigert verwerende partij hier voldoende rekening mee te houden!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.” (L.P. Suetens, “Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1981.)

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoeker erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en de ernst ervan te erkennen, weigert men deze aanvraag van verzoekers in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn. Dat dit absoluut onredelijk is en flagrant fout.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het dossier van verzoekers niet grondig onderzocht heeft en slechts drogredenen heeft aangehaald om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren en niet correct te beoordelen.(…)

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die ze voegden waaruit de ernst van de aandoening duidelijk blijkt en waaruit blijkt dat de aandoening van verzoeker verergert.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.(…)”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 7 van het K.B. 17 mei 2007 – Koninklijk Besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. Verzoekende partij houdt voor niet te begrijpen waarom haar aanvraag ongegrond verklaard werd. Zij stelt ernstig ziek te zijn. Haar aanvraag zou op onzorgvuldige wijze zijn behandeld.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat haar aandoening anderhalf jaar na de aandoening nog ernstiger is dan de , doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. dewelke op 04.01.2013 onontvankelijk werd verklaard.

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs leveren van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.”

Met haar vage beweringen dat de ziekte wel ernstig is hetgeen naar inzichten van verzoekende partij gestaafd zou worden door de stukken, en dat ‘DVZ de situatie in het land van herkomst dient te onderzoeken’, gaat verzoekende partij voorbij aan de duidelijke en terechte motieven van de bestreden beslissing, en aan de wettekst van artikel 9ter §3 5° van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de medische adviezen van de arts-adviseur aangaande het onderzoek in het kader van de medische filter, is dan ook niet ter zake dienend.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.(...)

Verzoekende partij laat ook na uiteen te zetten met welke medische elementen de arts-adviseur geen rekening zou hebben gehouden. Verweerder merkt hierbij op dat wel degelijk alle medische stukken door verzoekende partij aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor

Maatschappelijke Integratie overgemaakt, werden onderzocht. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Verweerder laat tevens na haar kritiek te concretiseren.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9ter en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht."

2.3 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt *in casu* onderzoek naar de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *"wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling"*.

Aldus wordt in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet voorzien in de onontvankelijkheid van de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indien de elementen die ter ondersteuning van de aanvraag werden ingeroepen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Wat onder de term *"ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag"* moet worden begrepen, wordt echter niet in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet gepreciseerd. Gelet op het gegeven dat krachtens artikel 9ter, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet niet enkel de ziekte op zichzelf van belang is maar ook de graad van ernst van deze ziekte (en de noodzakelijk geachte behandeling), kan de verweerder niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen lijkt voor te houden dat een verergering van de gezondheidstoestand, hetgeen onmiskenbaar betrekking heeft op de graad van ernst van de aandoening, onmogelijk een nieuw element kan vormen.

Wat er ook van zij, de Raad wijst er op dat de onontvankelijkheidsbeslissing waarbij wordt vastgesteld dat slechts dezelfde elementen werden ingeroepen als deze die reeds in een eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden aangebracht, op dit punt ook afdoende dient te worden gemotiveerd derwijze dat de betrokken aanvrager kan nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of hij de voorgelegde gegevens correct heeft beoordeeld.

Verzoekers menen dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht in vergelijking met hun vorige aanvraag waarbij zij verwijzen naar het door hen voorgelegde medische attest van 6 maart 2014 en de vaststelling dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening gradeert op 8/10 ten opzichte van 7/10 bij de initiële aanvraag. De aandoening is dus weldegelijk verergerd en verwerende partij weigert dit te onderzoeken.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 18 maart 2014 een aanvraag om medische regularisatie hebben ingediend waarbij zij een standaard medisch getuigschrift van 6 maart 2014 hebben gevoegd. Verzoekers hadden reeds eerder, namelijk op 16 juli 2012 een medische aanvraag ingediend waarin een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag was genomen.

Naar aanleiding van de nieuwe medische aanvraag heeft de arts-adviseur op 2 juli 2014 volgend advies verstrekt:

"Medische motivatie

N., R. (R.R.: ...)

Mannelijk

nationaliteit: Albanië

geboren te Shkoder op (...)1968

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 16.07.2012 en d.d. 18.03.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 18/3/2014 een SMG voor opgesteld door Dr. DV op 6/3/2014 + bijlagen d.d. 25/6/2012, 12/9/2012, 16/11/2012, 20/11/2012 en 14/03/2014.

Uit dit medische getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 16/7/2012

Op het SMG d.d. 6/3/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Het standaard medisch getuigschrift van 25 juni 2012 voorgelegd bij de eerste aanvraag maakt melding van een zware hartoperatie in 2003 en de behandelende arts stelt onder diagnose *"graad van ernst van aandoening te omschrijven op een schaal van 1 tot 10. Zeven op de schaal (zeer ernstig) (...)"*.

In het standaard medisch getuigschrift van 6 maart 2014 voorgelegd bij de tweede aanvraag wordt melding gemaakt van dezelfde aandoeningen. De behandelende arts stelt evenwel onder diagnose *"Graad van ernst van ziekte is 8/10. Risico's als vorming van embolen, endocarditis, kleplekkage. Patiënt lijdt ook aan gedragsstoornissen met onverwacht agressie gedrag"*.

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen in kader van de beoordeling of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers blijkt thans dat de behandelende arts uitdrukkelijk stelt dat de graad van ernst is toegenomen.

De Raad stelt vast dat de door de verzoekers bij hun nieuwe aanvraag gevoegde medische stukken van 6 maart 2014, de in de aanvraag vermelde verslechtering van de gezondheidstoestand, bevestigen. Hoewel de gemachtigde niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekers ingeroepen elementen ter ondersteuning van een nieuwe verblijfsaanvraag, houdt de motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet in dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat die elementen in de besluitvorming werden betrokken alsook dat de verzoekers moeten kunnen nagaan op welke gronden deze beslissing is gesteund en waarom de door hen ingeroepen elementen ter ondersteuning van hun nieuwe verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals geattesteerd in een aan de gemachtigde voorgelegd medisch getuigschrift, slechts dezelfde zouden zijn als deze die reeds in de eerdere aanvraag werden aangebracht (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Nu de verzoekers bij hun nieuwe aanvraag van 18 maart 2014 een recent medisch getuigschrift met bijlagen bijbrengen, dat nog niet eerder ter beoordeling voorlag en waarin melding wordt gemaakt van een verslechtering van de gezondheidstoestand (8/10 ten opzichte van 7/10 in de eerdere aanvraag), hetgeen nog niet werd ingeroepen in het kader van de eerder reeds beoordeelde aanvraag, vermag de gemachtigde niet letterlijk in de bestreden beslissing te motiveren dat de gezondheidstoestand van de verzoeker *"ongewijzigd"* is wanneer hij in zijn beslissing niet minstens nader toelicht waarom deze verslechterde gezondheidstoestand de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand *"slechts"* bevestigt.

De gemachtigde verwijst naar het medisch advies van 2 juli 2014 van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer medische stukken worden voorgelegd die melding maken van een hogere graad van ernst van de gezondheidstoestand, kan de ambtenaar-geneesheer zich evenwel niet beperken tot het enkele oordeel dat *"de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 16/7/2012"* noch tot het enkele besluit dat *"Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene"* zonder een bijkomende motivering die dit oordeel en besluit ondersteunt. De geboden motivering geeft geen blijk van een zorgvuldig onderzoek van de door de verzoekers in hun aanvraag nadrukkelijk als nieuwe elementen naar voor geschoven recente medische ontwikkelingen.

Zowel de bestreden beslissing als het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer laten zonder bijkomende motivering niet toe te begrijpen waarom met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, de elementen ingeroepen ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag niet worden weerhouden, noch waarom, in het licht van de voorgelegde elementen ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag van 18 maart 2014, de gezondheidstoestand van verzoeker als *"ongewijzigd"* moet worden beschouwd en waarom het gaat om de bevestiging van de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand.

De gemachtigde schendt dan ook artikel 3 van de wet van 19 juli 1991, in combinatie met artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht, minstens door niet afdoende te antwoorden op de concrete elementen die door de verzoekers nochtans in hun aanvraag duidelijk als nieuwe

elementen werden ingeroepen en die werden gestaafd door een standaard medisch getuigschrift met bijlagen.

Waar verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat verzoekers zich op dezelfde medische elementen beriepen dan bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging kan zij niet worden gevolgd, nu uit een vergelijking van de ingediende medische stukken duidelijk blijkt dat de graad van ernst van de gezondheidstoestand is toegenomen. Verzoekers hebben dit nieuwe medische element 'concreet' aangetoond door de verwijzing naar de door hen voorgelegde standaard medische getuigschriften waarin de behandelende arts de graad van ernst van de aandoening thans met een 8/10 beoordeelt, daar waar het aanvankelijk een 7/10 beoordeling kreeg.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN